

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D.
a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **SAVERIA s.r.o. – v likvidaci**, se sídlem Vídeňská 204/125, Brno, zastoupený Mgr. Tomášem Pelíškem, advokátem, **ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ PELÍŠEK, NAVRÁTIL & PARTNEŘI s.r.o.**, se sídlem Bašty 416/8, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.12.2015, č.j. 42584/15/5200-11431-711890,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.12.2015, č.j. 42584/15/5200-11431-711890, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí (dodatečný platební výměr) Finančního úřadu pro Jihomoravský

kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 21.1.2015, č.j. 304714/15/3002-50526-703674, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2010 do 31.12.2010 vyšší o 570 000 Kč, přičemž současně vznikla žalobci ze zákona povinnost uhradit penále podle § 251 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), ve výši 114 000 Kč.

I. Podstata věci

V daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 žalobce uplatnil jako daňově uznatelný náklad částku v celkové výši 3 000 000 Kč na základě faktury č. 3110/11/10 od Pavlík a partner s.r.o. za pronájem reklamní plochy na závodních automobilech. Reklama měla být v roce 2010 prezentována na akcích LE MANS ENDURANCE SERIES, SPORT CAR CHALLENGE a INTERSERIE a dále v testovací a prezentační dny.

Podle správce daně žalobce nevyvrátil pochybnosti týkající se realizace reklamy podle smlouvy, kterou žalobce uzavřel s Pavlík a partner s.r.o., která měla reklamu zprostředkovat, a to na základě mandátní smlouvy uzavřené se zahraniční společností PROTOTYPE TEAM LTD. (dále jen „PROTOTYPE“) jako vlastním poskytovatelem reklamy.

Správce daně a žalovaný dospěli k závěru, že ani na základě shromážděných důkazních prostředků, včetně kopie zprávy o auditu, který měla provést AUDIT-INVEST LTD. (dále jen „AUDIT-INVEST“), protokolů o svědecké výpovědi M. P., a výpovědích Z. T. a Ing. A. Ř. v trestním řízení, žalobce neunesl své důkazní břemeno.

Závěry žalovaného a správce daně nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že v rámci daňového řízení předložil věrohodné důkazní prostředky, jimiž prokázal faktické uskutečnění reklamy, což opírá zejména o obsah jednotlivých ustanovení smlouvy o pronájmu reklamní plochy a pokladní doklady o úhradě faktury. Žalobce má za to, že splnil všechny podmínky pro uplatnění předmětného výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), s tím, že ze zákona neplyne podmínka spočívající ve vazbě mezi uznatelností nákladů ve vztahu k poskytnutým službám a poskytovatelem těchto služeb. Žalobce předložil smlouvu a její dodatek, fakturu, vzorovou dokumentaci, komentář ke smlouvě, kalendář akcí, zprávu o auditu a pokladní doklady, z čehož dovozuje, že splnil podmínky ve smyslu citovaného ustanovení zákona o daních z příjmů, a nelze po něm spravedlivě požadovat, aby prokázal všechny aspekty a výsledky jemu poskytnuté služby nemateriální povahy.

Žalobce má za to, že žalovaný a správce daně neoznačili jediný důkaz, který by prokázal, že reklama nebyla realizována. V této souvislosti žalobce též odkazuje na důvěryhodnost M. P., coby známého automobilového závodníka, který osvědčil a srozumitelně popsal svůj obchodní vztah s PROTOTYPE. Pakliže byli správce daně a žalovaný opačného názoru, měli M. P. opětovně vyslechnout jako svědka.

Žalobce dále s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.9.2006, č.j. 15 Ca 100/2005-36, akcentuje cíl reklamy, kterým je propagace společnosti, přičemž je věcí daňového subjektu, jakou formu prezentace zvolí. Žalobce zvolil formu propagace svého loga, a to původního názvu ROTOPLAST, na automobilových závodech. Na tom nic nemění skutečnost, že název později změnil na SAVERIA.

Žalobce dále nesouhlasí s tím, že neprováděl kontrolu provedení předmětného plnění, neboť měl k dispozici kalendář akcí, který mu byl předán po ukončení sezóny, v němž bylo uvedeno, na kterých konkrétních akcích byla jeho reklama prezentována. Nadto byl prováděn monitoring ze strany AUDIT-INVEST, přičemž v této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.12.2011, č.j. 7 Afs 55/2011-84.

Pokud jde o zjištění z místního šetření u TA-SERVICE s.r.o., z listin takto získaných není zřejmé, jak se týkají žalobce a zda se jednalo o překlad z češtiny do angličtiny či naopak. Tyto listiny nebyly správcem daně hodnoceny. Žalobce v této souvislosti dále namítá, že nebyl seznámen s důkazním prostředkem spočívajícím ve zjištěních z předmětného místního šetření a neměl možnost se k němu vyjádřit.

Žalobce dále namítá porušení zásady legitimního očekávání, neboť při kontrole provedené u žalobce ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2007 a 2008 byly výdaje za reklamní služby od dodavatele PROTOTYPE uznány. Stejně tak žalobce správcem daně označil další daňové subjekty, u nichž správce daně prověřoval totožné plnění se stejným výsledkem.

Žalobce dále namítá, že správce daně a žalovaný nesprávně odmítli provést výslech Ch. V. D. B. a M. J. O'T. (statutárních orgánů AUDIT-INVEST), dále Q. K. a I. B. (statutárních orgánů PROTOTYPE) jako svědků. Stejně tak měli vyslechnout M. P., Z. T. a Ing. A. Ř., neboť jim byly známy okolnosti plnění poskytovaného dodavatelem PROTOTYPE. V této souvislosti nemůže jít k tíži žalobce, že správce daně nemá nástroj, jak vyslechnout osoby z Britských Panenských ostrovů. Správce daně a žalovaný tak podle žalobce dostatečně nezjistili skutkový stav věci.

Žalobce dále namítá, že správce daně postupoval nezákonně, když nepředložil žalobci v průběhu daňové kontroly důkazní prostředek, z něhož vycházel, kterým byla listina – vyhodnocení fotografií ze závodů INTERSERIE získaných mezinárodní právní pomocí, a v době projednání zprávy o daňové kontrole se tato písemnost v rozporu s § 65 odst. 2 daňového řádu nenacházela ve správním spisu. Žalobce se tak k tomuto důkaznímu prostředku nemohl vyjádřit. Na předmětných fotografiích byly zdokumentovány pouze některé ze závodů INTERSERIE z let 2006 až 2011, což uvedl i správce daně.

V této souvislosti žalobce namítá, že správce daně hodnotil pouze aktivní startující vozy a nikoli pasivní vozy nacházející se na závodisti. Tento důkazní prostředek je podle žalobce neprůkazný a nevyvrací, že by se reklama neuskutečnila.

Žalobce má za to, že správce daně a žalovaný postupovali zaujatě a dopředu si vytvořili právní názor a posléze se odmítali zabývat všemi důkazními prostředky předloženými žalobcem s tím, že se jedná o prostředky formální povahy. Správce daně a žalovaný neunesli své důkazní břemeno, neboť neidentifikovali konkrétní skutečnosti, kterými by zpochybnili věrohodnost, průkaznost a správnost tvrzení žalobce a jeho účetnictví.

V replice žalobce zopakoval a rozvedl svoji žalobní argumentaci. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření předně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené, na nichž setrvává.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 24 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

Důkazní povinnost daňového subjektu v daňovém řízení byla opakovaně vyložena judikaturou správních soudů, z níž vyplývá, že dokazování v průběhu daňového řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí; neunesení důkazního břemena daňovým subjektem neznamená, že správce daně má povinnost relevantní důkazy sám vyhledávat. Pravidlo, že v daňovém řízení spočívá důkazní břemeno na daňovém subjektu, platí s výjimkou obsaženou v § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, kdy je správce daně povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Prokáže-li správce daně v tomto smyslu takovéto nesrovnalosti, unesl svoje důkazní břemeno a to se přeneso opět na daňový subjekt. Zároveň platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy, každý důkaz posuzuje jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 daňového řádu). Správci daně zároveň žádná pravidla nestanoví důkazní sílu jednotlivých důkazních prostředků, přičemž závěry dokazování musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky a úvaha správce daně musí být přezkoumatelným způsobem vyjádřena.

Napadá-li žalobce závěr správce daně a žalovaného, že své důkazní břemeno neunesl, nemůže být s touto argumentací úspěšný z níže uvedených důvodů.

Prokazování uskutečnění výdaje je prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba trvat na souladu skutečného stavu se stavem formálním. V této souvislosti zdejší soud odkazuje například na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2006, č.j. 5 Afs 40/2005-72, podle nichž „...pro posouzení, zda jsou výdaje (náklady) daňově uznatelné, je sice podstatná jejich souvislost s podnikáním i dosaženým příjmem, nelze však opomíjet i další podmínku stanovenou v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tj. průkaz o tom, že výdaj byl skutečně vynaložen. Ani doklady vystavené právně existujícím subjektem a se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být použity jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v nich deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo...“ (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2008, č.j. 7 Afs 18/2008-48 či ze dne 26.10.2007, č.j. 8 Afs 106/2006-58).

Žalobce (původně podnikající pod firmou ROTOPLAST) k uplatněnému výdaji předložil smlouvu o nájmu reklamní plochy uzavřenou Pavlík a partner s.r.o. včetně jejího dodatku ze dne 29.12.2009, komentář ke smlouvě, fakturu, termínovaný kalendář akcí, vzorovou fotodokumentaci automobilu s logem ROTOPLAST, nacházejícího se mimo prostředí závodů u blíže nespecifikované nemovitosti, pokladní doklady a kopii zprávy o auditu.

Ze smluvního instrumentária plyne, že jako pronajímatel je uvedena Pavlík a partner s.r.o., nicméně tato společnost není poskytovatelem pronájmu reklamní plochy, nýbrž na základě uzavřené mandátní smlouvy pouze prodejcem této služby. Vlastním poskytovatelem je zahraniční společnost PROTOTYPE se sídlem na Britských Panenských ostrovech (mandant), která mandátní smlouvou pověřila Pavlík a partner s.r.o. (mandatář), aby předmětnou službu propagovala a na její účet prodávala. Smlouva se nevztahuje ke konkrétním závodním vozidlům, a proto je na každé akci možné využít jiné sportovní vozidlo. Seznam akcí tvořily mezinárodní závody sportovních vozidel LE MANS SERIES, SPORT CAR CHALLENGE a INTERSERIE a rovněž testovací a prezentační dny.

Pokud jde o mandátní smlouvu uzavřenou mezi PROTOTYPE (jednající I. B.) a Pavlík a partner Brno s.r.o. (jednající M. P.) dne 29.12.2006, kterou správce daně vyžádal u místně příslušného správce daně Pavlík a partner Brno s.r.o., tak jejím předmětem je závazek mandatáře vyhledávat subjekty se zájmem o koupi služeb – přenechání zájemcům k užívání (nájmu) část plochy na závodních vozidlech za účelem umístění reklamy.

Pokud jde o samotnou smlouvu a daňový doklad (fakturu), jedná se o důkazní prostředky, které samy o sobě nemohou dostatečně prokazovat faktické uskutečnění reklamy. Stejně tak konkrétní uskutečnění reklam neprokazuje kalendář akcí. Z fotografie automobilu s logem ROTOPLAST nacházejícího se mimo prostředí závodů bez data taktéž nelze dovodit, že se reklama žalobce v rámci jednotlivých závodů dle kalendáře akcí na závodních automobilech objevila.

Pokud jde o fotografie ze závodů INTERSERIE z let 2006 a 2011 hodnocené Policií ČR, zaslané správci daně (písemnost č.j. 2608807/15/3002-60561-711571 ze dne 2.6.2015), tak k tomu zdejší soud uvádí, že je to žalobce, který nese důkazní břemeno a má tedy povinnost doložit své tvrzení o tom, že se reklama, kterou měla zajišťovat společnost PROTOTYPE, skutečně realizovala. Není to tedy správce daně, který měl opatřit kompletní fotodokumentaci každého vozidla, které na závodech „neslo“ reklamu žalobce. Tyto listiny pouze k unesení důkazního břemena žalobce nepřispěly, neboť policií nebylo zjištěno, že by se na fotografiích nacházely automobily s logem žalobcem. Tvrdí-li žalobce, že se reklama mohla nacházet na tzv. pasivních vozech v prostředí závodíště, je na něm, aby toto své tvrzení věrohodně doložil.

Správce daně také dokazoval protokoly o svědecké výpovědi M. P. ze dne 28.6.2012 a 24.7.2013, které však také nic konkrétního (pokud jde o reklamu žalobce na závodech) nepřinesly. Svědek M. P. ke konkrétní realizaci reklamní služby nic podstatného neuvedl a odkázal na poskytovatele služby – společnost PROTOTYPE. Pouze v obecné rovině uvedl, že Pavlík a partner Brno s.r.o. zprostředkovávala služby poskytované PROTOTYPE a pokud jde o vlastní realizaci reklamy, tu zajišťovala přímo PROTOTYPE (zpráva o daňové kontrole str. 8 a 9).

Namítá-li žalobce, že uskutečnění reklamy bylo prokázáno i kopií zprávy o auditu od AUDIT-INVEST (kopie s notářsky ověřenými podpisy těchto osob ze dne 19.1.2012 a apostilní doložkou z Mauriciu ze dne 30.1.2012), jejímž obsahem je seznam akcí konaných

v roce 2010 a prohlášení C. C. v. d. B. a M. J. O'T. o provedení prezentace pronajaté reklamní plochy žalobce na těchto akcích, tak její průkaznost a věrohodnost byla správcem daně dostatečně zpochybněna.

Pokud jde o tento typ důkazu, lze v obecné rovině souhlasit se žalobcem, že využití subjektu poskytujícího monitoring sjednané reklamy je jedním z možných způsobů dokazování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.12.2011, č.j. 7 Afs 55/2011-84). Nicméně v tomto konkrétním případě správce daně a žalovaný ve vztahu k vypovídací schopnosti, pravdivosti a věrohodnosti zprávy konkretizovali řadu pochybností (str. 14 zprávy o daňové kontrole, str. 5, 12 až 14 napadeného rozhodnutí). Samotná zpráva obsahuje pouze konstatování, že reklama byla uskutečněna. Neobsahuje dále žádné údaje o způsobu, místě a času provedené kontroly a není patrné, kdy byla sepsána, obsahuje pouze údaj, že v roce 2012 byly úředně ověřeny podpisy výše uvedených osob. Úředním ověřením podpisů lze ovšem případně prokázat pouze pravost podpisů a nikoli pravdivost obsahu zprávy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.7.2013, č.j. 2 Afs 11/2013-37). Tvzení uvedených osob v auditní zprávě nejsou podložena žádným konkrétním důkazem.

Správce daně dále obdržel dne 17.10.2015 informaci od analyticko-vyhledávacího oddělení žalovaného i o zakázce č. 0163 a č. 0696 od M. P. pro TA-SERVICE. Z dokumentů získaných od TA-SERVICE vyplynulo, že si M. P. u této společnosti nechal texty odpovídající obsahu auditní zprávy přeložit z českého do anglického jazyka (přílohy písemnosti ze dne 17.10.2015, č.j. 15617/12-1600-703006). Namítá-li žalobce, že ze získaných listin neplyne, o jaký překlad se jednalo, tak zdejší soud je toho názoru, že se jedná o námitku zcela účelovou, neboť z dokladů od TA-SERVICE, získaných v rámci místního šetření dne 16.10.2012 plyne, že se jednalo o objednávku překladu z ČJ do AJ od M. P., který měla TA-SERVICE zaslat na adresu pavlíkapartner@seznam.cz, přičemž byl přiložen i vyhotovený překlad signovaný překladatelem.

Na základě výše uvedeného tedy bylo zpochybněno, že by AUDIT-INVEST skutečně prováděla audit. Pokud by byla auditní zpráva zhotovena osobami na Britských Panenských ostrovech, postrádá jakoukoli logiku, aby si M. P. nechával přeložit text auditní zpráva z českého jazyka do anglického jazyka a nikoli naopak.

Podle soudu správce daně a žalovaný dostatečně odůvodnili své pochybnosti týkající se zprávy o auditu, která tak v daném případě nemohla dostatečně prokázat uskutečněnou kontrolu a tím ani realizaci reklamy pro žalobce.

Pokud jde o námitku, že správce daně nedůvodně odmítl vyslechnout žalobcem navrhované svědky, je podstatné, jakou důkazní hodnotu měly navrhované důkazní prostředky pro doposud zjištěný skutkový stav mít, jinými slovy, co jimi hodlal žalobce prokázat. Pokud totiž správce daně přistoupí k výsledku svědka, jde o situaci, kdy jeho výpověď může sloužit k prokázání skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně. Správce daně není vázán všemi důkazními návrhy daňového subjektu, nicméně pokud k provedení navrhovaného důkazu nepřistoupí, musí být zřejmé, jaké důvody jej k

odmítnutí provedení dokazování s ohledem na již zjištěný skutkový stav vedly, čemuž správce daně i žalovaný v daném případě dostáli.

Žalovaný neprovedení dalšího výsledku M. P. řádně odůvodnil, a to v kontextu s obsahem jeho již učiněných výpovědí, z nichž vyplynulo, že konkrétní informace k realizaci reklamy žalobce nemá. Pokud jde o navrhovaný výslech statutárních orgánů AUDIT-INVEST a PROTOTYPE, ten správce daně a žalovaný správně odmítli v kontextu s hodnocením věrohodnosti auditní zprávy a dále s ohledem na skutečnost, že nedisponují žádným právním prostředkem, jak osoby z Britských Panenských ostrovů vyslechnout, protože se mezinárodní pomoc na základě bilaterální mezinárodní dohody dá realizovat až ve vztahu ke zdaňovacímu období od účinnosti této dohody (tj. od 19.12.2012), tj. zdaňovacím obdobím počínajícím dne 1.1.2013. K týmž závěrům ohledně účinků dohody dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 6.9.2017, č.j. 6 Afs 191/2017-42, a ze dne 25.7.2013, č.j. 2 Afs 11/2013-37, které se týkaly návrhu na výslech totožných osob k provedení auditu reklamy realizované společností PROTOTYPE pro jiný daňový subjekt. Není tak důvodná námitka, že správce daně disponoval nástroji, kterými mohl výslech svědků zajistit.

S ohledem na tyto důvody ve spojení se strohým obsahem samotné znevěrohodněné zprávy o auditu se výslech těchto osob jako svědků k otázkám skutkovým – tu realizace konkrétní reklamy na konkrétních závodech – nejeví jako reálně přínosný.

Žalobce dále navrhoval v průběhu odvolacího řízení provedení výsledku Z. T. a Ing. A. Ř., jejichž výpovědi měly objasnit poskytování reklamních služeb společností PROTOTYPE. Žalovaný proto v rámci odvolacího řízení dokazoval výpověďmi Z. T. a Ing. A. Ř. v trestním řízení, avšak tyto osoby nic konkrétního k realizaci reklamy na předmětných závodech či k reklamě pro žalobce neuvedly, navíc mezi nimi a žalobcem neexistuje žádný obchodní vztah (seznámení se skutečnostmi zjištěnými v rámci odvolacího řízení č.j. 26734/15/5200-11431-711890, str. 19 až 20 napadeného rozhodnutí). Jejich další výslech by tak byl nadbytečný.

Podle zdejšího soudu bylo neprovedení výsledku zahraničních i domácích svědků žalovaným řádně, srozumitelně a navíc i správně odůvodněno, přičemž s odůvodněním odmítnutí provedení svědeckých výpovědí těchto osob se soud zcela ztotožňuje.

Ani zdejší soud přitom neshledal důvod dokazovat k návrhu žalobce výsledkem výše uvedených svědků; ostatně u jednání již žalobce jejich výslech nenavrhoval. Pokud jde o další důkazní návrhy žalobce obsažené v žalobě, těm soud nevyhověl, neboť se jedná o listiny, které již jsou obsaženy ve správním spise, z jehož obsahu vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného i zdejší soud (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.1.2009, č.j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb.).

Žalovaný a správce daně tedy nepochybili, pokud konstatovali, že žalobce reálně provedení reklamy realizované na podkladě smlouvy s Pavlík a partner s.r.o. neprokázal, a není důvodná námitka, že správce daně a žalovaný neunesli své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, a postupovali vůči žalobci zaujatě.

Proto již bylo bezpředmětné zabývat se argumentací žalobce k účelnosti a efektivitě zvolené podoby reklamy – umístění loga na závodních automobilech; realizace reklamy totiž nebyla žalobcem prokázána. Důkazní povinnost daňového subjektu se totiž vztahuje i na faktickou stránku plnění ovlivňujícího základ daně, tedy na prokázání jeho skutečné realizace v případě pochybností správce daně; z daňového řádu nevyplývá důkazní povinnost správce daně vyvrátit uskutečnění reklamy, jak argumentuje žalobce.

Správce daně postupoval při dokazování v souladu s daňovým řádem a zásadou materiální pravdy, přičemž byl oprávněn užít jako důkazních prostředků všech možných podkladů § 93 odst. 1 daňového řádu). Se všemi provedenými důkazy byl žalobce seznámen a měl dostatečný procesní prostor pro to, aby se k nim vyjádřil, a to i pokud jde o písemnost č.j. 15617/12-1600-703006 ze dne 17.10.2015, včetně kopie z místního šetření u TA-SERVICE ze dne 16.10.2012, která byla do správního spisu zařazena dne 13.10.2014 před projednáním zprávy o daňové kontrole, a o písemnost č.j. 2608807/15/3002-60561-711571 ze dne 2.6.2015 obsahující hodnocení fotografií ze závodů INTERSERIE získaných policií v rámci mezinárodní pomoci, která byla žalobci zaslána do datové schránky. Podstatným pro zákonnost daňového řízení v tomto ohledu je, zda byl žalobce plně seznámen se skutkovými zjištěními a závěry správce daně (tak tomu bylo ve zprávě o daňové kontrole) a byl mu poskytnut dostatečný procesní prostor na všechna zjištění správce daně reagovat.

Podle žalobce dále došlo k porušení principu legitimního očekávání. Ani s tím zdejší soud nesouhlasí.

Podle § 8 odst. 2 daňového řádu správce daně dbá na to, aby v případě skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. V tomto ustanovení je promítnuta zásada legitimního očekávání, jež souvisí s rovným přístupem k osobám zúčastněným na správě daní, chrání jejich právní jistotu a důvěru v postupy veřejné správy. Adresáti práv a povinností sice nemají nárok na to, aby o jejich věci bylo rozhodnuto určitým způsobem, či dokonce v jejich prospěch, nicméně mají nárok na to, aby bylo rozhodováno způsobem předvídatelným a postup a výsledek byly odůvodněny racionálním způsobem. Tím je naplněn princip rovnosti účastníků. V posuzovaném případě k zásahu do principu legitimního očekávání žalobce nedošlo, neboť z tvrzení žalobce neplyne, že byly správcem daně uznány totožné důkazní prostředky za situace, kdy by měl správce daně k dispozici zcela shodné informace, a že celková důkazní situace v případech žalobcem zmiňovaných byla totožná jako v nyní posuzované věci. Skutečnost, že správce daně při kontrole jiných daňových subjektů neměl pochybnosti, nemůže do budoucna absolutně vylučovat, že správce daně nezíská nové informace, např. vyhledávací činností, a pochybnosti neprokáže.

Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. února 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu